

1

Paskutinis Nevykėlis

Vienuolikametis Virgilijus Salinas jau nekenė vidurinės, nors buvo ką tik baigęs šeštą klasę. Įsivaizdavo priekyje išsirikiavusius visus tuos metus lyg ilgą kliūčių ruožą. Kiekviena kliūtis vis aukštesnė, platesnė, sudėtingesnė už kitą, o jis stovi priešais jas ant savo geibių liesų kojų. Ne, su kliūtimis jam nesisėkė. Jis tai sužinojo sunkiuoju būdu – per kūno kultūros pamokas, kur būdavo mažiausias, užmaršiausias, tas, kurio niekas nesirenka į komandą.

Dėl šių priežasčių jis turėtų džiaugtis, kad šiandien paskutinė mokslo metų diena. Pamokos baigėsi. Jis turėtų straksėti namo ir mėgautis šviesia vasara. Tačiau pro laukujes duris įžengė kaip pralaimėjęs atletas: nunarinta galva, pakumpusiais pečiais, sunkia širdimi. Nes šiandien paaiškėjo, kad jis Paskutinis Nevykėlis.

– Ei, Virgilijau, – jam įėjus šūktelėjo senelė Lola.

Jis nepakėlė galvos. Ji buvo virtuvėje, pjaustė mangą.

– Eikš, paimk vieną. Tavo mama ir vėl per daug pripirko. Buvo akcija, todėl paėmė dešimt. O kam gi mums dešimt mangų? Jie net ne iš Filipinų, o iš Venesuelos. Tavo mama nupirko dešimt Venesuelos mangų, ir kam? Ta moteriškė pirktų net Judo pabučiavimus, jei šie būtų parduodami.

Lola papurtė galvą.

Virgilijus pasitempė, kad Lola nieko neįtartų. Iš vaisių dubens pasiėmė mangą. Lola suraukė antakius. Tik kad tų antakių nebuvo, nes ji juos plikai išsipešiodavo.

– Kas nutiko? Ko tokia mina? – pasiteiravo ji.

– Kokia mina? – paklausė Virgilijus.

– Pats žinai. – Lola nemėgo aiškinti. – Ar tas vaikas paršelio veidu vėl iš tavęs šaipėsi?

– Ne, Lola. – Šįkart tai buvo menkiausias jo rūpestis. – Viskas gerai.

– Hmm, – sumykė Lola.

Ji suprato, kad ne viskas gerai. Jai niekas neprasprūsdavo pro akis. Jiedu buvo sudarę lyg ir slaptą sąjungą. Tai nutiko pačią pirmą dieną, kai Lola iš Filipinų atsikraustė pas juos. Tą rytą, kai ji atvyko, Virgilijaus tėvai ir tapatūs broliai dvyiniai puolė su ja sveikintis ir ją glėbesčiuoti. Visi, išskyrus Virgilijų. Tokia jau ta Salinų šeima – ryš-

kios asmenybės, kunkuliuojančios kaip sriubos puodai. Virgilijus šalia jų jautėsi kaip skrebutis be sviesto.

– *Ay sus*, pirmas akimirkas Amerikoje praleisiu sopančia galva, – pasiskundė Lola. Pirštais suspaudė smilkinius ir mostelėjo vyresnėliams Virgilijaus broliams, kurie jau tada buvo aukšti, liekni ir raumeningi. – Choselitai, Chulijau, atneškit mano krepšius, gerai? Noriu pasisveikinti su mažiausiu anūkėliu.

Choselitui su Chulijumi išskubėjus – jie visada buvo paslaugūs broliukai – tėvai pristatė Virgilijų kaip retą, sunkiai perprantamą egzempliorių.

– Tai mūsų Vėžliukas, – tarė mama.

Tokią pravardę jam davė namiškiai – Vėžliukas. Nes jis niekada neišlįsdavo iš kiauto. Kas kart, kai jie tai ištardavo, jam atskildavo gabalėlis širdies.

Lola atsitūpė prieš jį ir sušnabždėjo:

– Virgilijau, tu mano mylimiausias anūkas. – Tada ji pridėjo prie lūpų pirštą ir pridūrė: – Tik nesakyk broliams.

Tai buvo prieš šešerius metus. Jis žinojo, kad tebėra jos mylimiausias anūkas, nors ji daugiau nė karto to nepasakė.

Lola galima kliautis. Galbūt kada nors jis patikės jai savo paslaptį, kodėl tapo Paskutiniu Nevykėliu. Bet dar ne dabar. Ne šiandien.

Lola paėmė iš jo mangą.

– Duok, supjaustysiu, – pasiūlė.

Virgilijus stovėjo šalia jos ir žiūrėjo. Lola buvo sena, jos pirštai priminė popierių, bet mangus ji pjaustė meistriškai. Pradėjo lėtai, vilkindama laiką.

– Žinai, – prakalbo ji, – šiąnakt vėl sapnavau Akmeninį Berniuką.

Ji jau kelias naktis sapnavo Akmeninį Berniuką. Kaskart sapnas būdavo toks pats: drovus vaikas, labai panašus į Virgilijų, pasijunta vienišas, išeina pasivaikščioti į mišką ir ima maldauti akmenų, kad jį prarytų. Didžiausias akmuo išžioja kietus nasrus, berniukas išsoka ir pradingsta. Radę akmenį tėvai nieko negali padaryti. Virgilijus nebuvo tikras, kad tėvai labai stengtųsi jį iškrapštyti, bet žinojo, jog Lola prireikus suskaldytų akmenį į šipulius.

– Pažadu nelįsti akmenims į nasrus, – tarė Virgilijus.

– *Anak*, žinau, kad tau kažkas negerai. Tavo veidas kaip Frederiko Sielvartingojo.

– Kas tas Frederikas Sielvartingasis?

– Vaikas karalius, kuris nuolat liūdėjo. Bet jis niekam to nerodė – norėjo, kad žmonės matytų stiprų karalių. Tačiau vieną dieną jis nebesulaikė

sielvarto – tas ištryško kaip fontanas. – Lola, nepaleisdama peilio, iškėlė rankas ir pavaizdavo srūvantį vandenį. – Jis verkė, verkė, kol patvino visas kraštas, o salos nutolo. Jis pats vienui vienas atsidūrė saloje, ir galiausiai jį suėdė krokodilas. – Ji padavė Virgilijui gražų mango griežinėlių. – Prašau.

Virgilijus paėmė.

– Lola, galiu kai ko paklausti?

– Klausk ko tik nori.

– Kodėl tavo pasakose berniukus taip dažnai kas nors suėda: akmenys, krokodilai?

– Ne visos mano pasakos apie suėstus berniukus. Kartais suėdamos mergaitės. – Lola įmetė peilį į kriauklę ir kilstelėjo nesamus antakius. – Jei norėsi pasikalbėti, ateik pas mane. Neišsiveržk kaip fontanas ir neišplauk.

– Gerai, – pažadėjo Virgilijus. – Einu į savo kambarį pasižiūrėti, kaip sekasi Guliveriui.

Guliveris, jūrų kiaulytė, visada apsidžiaugdavo jį pamatęs. Vos tik Virgilijus atidarys duris, žvėriukas ims cypauti. Galbūt tada jis nebesijaus Paskutinis Nevykėlis.

– Kas gi jam galėtų nesisėkti? – Virgilijui žingsniuojant į savo kambarį šūktelėjo Lola. – *Anak*, jūrų kiaulytės retai papuola į bėdą.

Jai juokiantis, Virgilijus įsikišo į burną mango skilteleį.

2

valensija

Nežinau, kaip atrodo Dievas. Nežinau, ar danguje yra vienas didelis Dievas, o gal du, trys ar trisdešimt dievų. Galbūt netgi po vieną kiekvienam žmogui. Nežinau, Dievas berniukas ar mergaitė, ar baltabarzdis senukas. Bet tai nesvarbu. Žinodama, kad kažkas mane girdi, jaučiuosi saugi.

Daugiausia kalbuosi su šventuoju Renė. Tikrasis jo vardas – Renatas Gupilas. Jis buvo prancūzų misionierius Kanadoje. Ten gyvenda-